

Arrest

nr. 133 473 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 6 maart 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2014 wordt aan de verzoekende partijen een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden - voor beiden - als volgt:

"INREISVERBOD

(..)

Wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.12.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.12.2013, hem (haar) betekend op 17.12.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij (zij) een aanvraag 9bis ingediend op 17.12.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partijen betogen in essentie dat het bestuur gekozen heeft voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximale duur van drie jaar, zonder uitdrukkelijk te motiveren waarom juist voor deze duur wordt gekozen. Er werd onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekende partijen. Er moet naar de concrete omstandigheden gekeken worden.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoekers hebben geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen betekend werden op 17 december 2013. Tevens wordt vermeld dat aan verzoekers een termijn van drie jaar inreisverbod wordt gegeven omdat zij na het betekenen van deze bevelen nog geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied van België vrijwillig te verlaten. Zij hebben daarenboven een regularisatieaanvraag ingediend op 17 december 2013.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd. In de bestreden beslissingen wordt immers uitdrukkelijk vermeld welke de redenen zijn waarom gekozen wordt voor een inreisverbod van drie jaar, met name omdat ondanks de betekening van de bevelen om het grondgebied te verlaten zij geen stappen ondernomen hebben om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Bovendien blijkt dat op datum waarop zij een bevel betekend kregen, zij een regularisatieaanvraag indienden. Er wordt bijgevolg wel degelijk formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte aan verzoekers een inreisverbod voor een duur van drie jaar te geven. Tevens wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd, namelijk omdat een vroegere beslissing tot verwijdering van het grondgebied niet werd uitgevoerd. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

2.3. Verzoekers tonen met hun algemene uiteenzetting - dat er geen onderzoek werd gevoerd naar hun specifieke omstandigheden - voorts niet aan dat de verwijzing naar het feit dat zij nog geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied vrijwillig te verlaten en zij een regularisatieaanvraag indienden, kennelijk onredelijk is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER